Anonym o dobytí Jeruzaléma křižáky[16])

Ve středu a ve čtvrtek jsme útočili na město silně ze všech stran, ale než jsme ho vzali útokem, biskupové a kněží rozhodli kázáním a povzbuzováním, že se udělá na počest Boží procesí kolem opevnění Jeuruzaléma a že bude doprovázeno modlitbami, almužnami a půsty.

V pátek, velmi brzy ráno, zaútočili jsme na město, aniž bychom je poškodili; a byli jsme velmi užaslí a měli jsme velký strach. Když se pak blížila hodina našeho Pána Ježíše Krista, který trpěl za nás mučení na kříži, naši rytíři postavili pohyblivé věže. Se zápalem bojovali vévoda Godefroi a hrabě Eustach, jeho bratr. V tomto okamžiku jeden z našich rytířů, Lietaud, se vyšplhal na městskou hradbu. Brzy, jakmile Lietaud vstoupil na zeď města, všichni obránci města utekli z hradeb a naši je následovali a zabíjeli a posekali je šavlemi, a to až k chrámu Šalamounovu, kde bylo takové krveprolití, že naši se brouzdali až po kotníky v krvi. Co se týče hraběte Raimonda, umístěného na jihu, ten vedl svoji armádu a vezl dřevěnou věž až k hradbám. Ale mezi dřevěnou věží a zdí se rozprostíral příkop a rozhlásilo se, že kdo přinese tři kameny do příkopu, dostane jeden dinár. Aby ho zasypali, na to potřebovali tři dny a tři noci. Konečně, když byl příkop naplněn, byla přivezena věž těsně k hradbám. Obránci uvnitř bojovali statečně proti nim, používajíce řeckého ohn.. a kamenů. Hrabě pochopil, že se Frankové dostali do města a řekl svým mužům: „Proč se opožďujete? Všichni Francouzi jsou již ve městě!“

Velitel, který velel v Davidově věži, se vzdal hraběti a otevřel mu bránu, ve které poutníci měli zvyk platit tureckému národu poplatek. Když už byli naši poutníci ve městě, pronásledovali až k chrámu Šalamounovu Saracény, kteří se u něho shromáždili, a zabíjeli je. Ti svedli s našimi lítý boj, který trval po celý den a v takové míře, že celý chrám byl ponořen do jejich krve. Konečně, když pohany pobili, zmocnili se naši v chrámu mnoha žen a mužů a buď je pobili, nebo je nechali naživu podle toho, jak chtěli. Na střechu chrámu Šalamounova se uchýlila početná skupina pohanů obého pohlaví, kterým Tankred a Gaston z Béarnu dali svoji franckou korouhev (byla to ochranná garda, která vznikla v Antiochii). Křižáci se brzy rozutíkali na všechny strany města, aby se zmocnili zlata, stříbra, koní a mul, aby vyloupili domy, které překypovaly bohatstvím.

Potom celí šťastní, plačíce radostí, šli se poklonit a uctít hrob našeho Ježíše Krista Spasitele, aby tak splatili svůj dluh. Následujícího rána vyšplhali se naši na střechu chrámu a přepadli Saracény muže i ženy, vytáhli meče a usekali jim hlavy...

Rozhodli (Frankové), že všichni mrtví Saracéni by měli být vyneseni z města, protože se šířil velký zápach z jejich těl. Saracéni, kteří zůstali naživu, vláčeli mrtvé z bran města a dělali z nich hromady veliké jako domy. Nikdo neviděl nebo nazažil takové zabíjení pohanů. Smuteční hranice byly vytvořeny ve tvaru pyramid a nikdo nezná počet mrtvých, snad sám jediný Bůh.